

RADU GORJ

TREPTELE IUBIRII

TÂRGU-JIU 2018

Autor:

Radu Gorj

Corectura:

Eva Bistreanu

Design:

Andrei Braia

Tehnoredactări inițiale:

Aurel Antonie, scriitor

Klaudia Bălan, student

Andreea Cioboiu, economist

Ana Isabela Smeu, profesor

Supliment literar al revistei **MAGAZIN CRITIC**, nr. 56 (2), mai 2018.

ISSN 2360 – 3321 / ISSN–L 1842 – 8541.

Ediție îngrijită de preot profesor Ionel Cioabă,

Federația EURO EDUCATION,

Asociația PARADIGME EDUCAȚIONALE

Treptele Iubirii

Privește Steaua cea din vârf!
Iubirea, încă ne așteaptă...
Te voi conduce, dacă vrei,
să urci spre Ea, treaptă cu treaptă!

Eu știu o Scară de lumină
cu treptele de diamant,
pe care calcă doar cei dornici
să se salveze de neant!

Dar toate au un timp al lor
– cum vin mărgelele pe ață –
nu poți schimba sorocul lor,
iară dorința nu se-nvață;

ci trebuie să ai dorința
pe Drumul Inimii s-o iei;
nu vei ajunge nicăierea,
când singur tu nu știi ce vrei!

De la Dorință la Credință,
aceasta-i Calea cea mai grea;
de la știință, la conștiință;
din minte, în inima ta!

Privește țintă spre Iubire;
Ea te-o călăuzi mereu
s-ajungi pe Culmea Îndurării,
doar și tu ești copilul Său!

CĂINȚA e întâia treaptă;
de vrei să fii din nou curat,
să-ți dăruiești toată ființa
Iubirii care ne-a creat!

Al Nostru Tată ce ne vede
clipă de clipă în ascuns,
de-o veșnicie te așteaptă
să vii de Adevăr pătruns!

Niciunde nu e ca acasă;
întoarce-te, așa cum ești,
murdar și slab, plin de păcate,
de vrei Iubirii să-i slujești!

Ce bine-i, când te poți întoarce
din nou, la Cel ce te-a creat;
prin Lacrima de pocăință,
să poți renaște înc-o dat'!

Aceasta e Dreapta Căință;
schimbarea, tocmai asta e;
s-aduci în inimă Lumina,
să te întorci la Dragoste;

să recunoști fapte murdare,
să simți adânci păreri de rău...
Vei fi din nou copil, de-acuma,
să dormi senin în patul tău!

Apoi tu caută BLÂNDEȚEA!
Fii vesel, bun, mângâietor,
ca soarele de primăvară;
ca pâinea scoasă din cuptor!

Fii indulgent fără de plată,
prietenos și nu rebel;
blajin cu toți, în tot și-n toate,
asemeni unui porumbel;

deci controlează-ți bine gândul
– îți spun acum, dacă nu știi –
„Cei blânzi vor moșteni Pământul!”,
un făcător de pace fii!

Din Pace s-a născut Iubirea,
iar Pacea-nseamnă viața ta;
cu gestul, vorba sau privirea,
adu în lume liniștea!

A treia treaptă este MILA!
Din Mila Cerului trăim;
iar milă, vom culege încă,
doar dacă milă noi sădim!

Cum Tatăl Nostru Însuși este,
fii milostiv și-ndurător;
nu fi nepăsător, la mâna
ce se întinde rugător!

Precum Cel Bun Samaritean,
să nu-ți lași semenul căzut;
oricui când asta tu vei face,
să știi, Iubirii i-ai făcut!

„Ce vreți să vi se facă vouă,
faceți și voi spre-ai voștri frați”
- cât mai mult bine oamenilor -
„chiar celor mai neînsemnați!”.

Din partea ta – oricât de mică,
un strop, de vrei, mai poți să dai;
Un Ochi, fi sigur, o să vadă
cum „dar din dar se face rai”!

Cu cât te vei lipsi de multe,
cu-atâta mai bogat vei fi
trăind în pace; iar Iubirea,
în Ceruri ți le-o înmii!

IERTAREA este treapta-a patra!
E vre-unul să nu fi greșit?
...Fără de voie, vreodată,
lovit-ai sau ai fost lovit!

E treapta poticnirii tale
- aici rămâi dacă nu crezi -
când vezi cum ți se face răul,
în schimb, să binecuvântezi...

Ce clar și simplu era totul:
„Lovește cum ai fost lovit!”;
Domnul Iertării azi ne cere:
„Vrăjmașul trebuie iubit!”...

„Dac-ai primit cumva o palmă,
să-ntorci și celălalt obraz;
când ți s-o cere haina, dă
și cămașa, fără de necaz!”...

„Cel ce se crede fără vină,
primul, cu piatra, el să dea!”;
pentru păcatele trecute,
pe tine poți a te ierta?

Doar cei puternici știu să ierte,
când vanitatea și-au supus;
e a credinței noastre probă,
dovada cea mai de presus!

Iertarea-nseamnă a-nțelege,
apoi să uiți ce s-a-ntâmplat!
Dar zici atunci: Cum să iert, Doamne?
- „Cum Eu pe Cruce v-am iertat!”

Mai fă un pas, mai urc-o treaptă,
SMERENIA te va-nălța;
cuvioșia, sfiiciunea,
să lumineze Calea ta!

Recunoștința, modestia,
să-ți fie Drum deosebit...
Smerește-te, mai înainte
ca altul să te fi smerit!

Când ești pofțit la masa pusă,
în față, nu te așeza...
Smerește-te, de ești cu minte,
pe orice tron din lume-ai sta!

Ascultătoare, pân' la moarte,
Însăși Iubirea S-a smerit!
Smerește-te, căci prin smerire,
vei fi cu-atât mai mult iubit!

Înțelepciunea și Iubirea
de tine s-or apropia;
doar învățând ce-i Umilința,
Supunerea, Smerenia!

Dar știm noi ce e Umilința?...
Un Altul Crucea ne-a purtat,
frângând în inimă rușinea;
Miel Preacurat fără păcat!

El ne-a salvat prin Umilință
– Greul Cuvânt pe umeri dus;
fără Tăcerea Umilinței,
Iisus, n-ar mai fi fost Iisus!

Știi tu ce-nseamnă Umilința?
Ai fost vreodată dezbrăcat
în văzul lumii și al mamei,
lovit, scuipat și înjurat?

Știi tu ce-nseamnă Umilința
de-a fi chiar de ai tăi trădat;
bătut în cuie, fără milă
și gol, pe cruce înălțat?

Ți-ai asumat tu nedreptatea,
să mori între tâlhari, blamat;
când demnitatea și onoarea
cu biciul ți s-au spulberat!

Dar vom afla ce-i Umilința
-căci toți suntem datori cu ea-
când vom privi spre noi cu milă
și la Iubire ne-om ruga...

În ceasul neputinței noastre,
amar, pe efemerul drum,
ne-om duce Crucea meritată;
restul e pulbere și fum!

DREPTATEA și NEPRIHĂNIREA,
a șasea treaptă de călcat!
Fă tot ce poți să spui odată:
„Lupta cea bună m-am luptat!”.

Dreptatea, Cinstea, Curăția-s,
Cetatea de scăpare-a ta!
...În fața Adevărului
și Diavolul s-o rușina!

Neprihănirea-nseamnă cinste!
Dar cine e imaculat?
Nu ezita, cât mai devreme,
restituie ce ai furat!

Neprihănirea e dorința
de-a ne salva nemurdăriți,
din lacoma hazna a lumii
în care fost-am surghiuniți.

Neprihănirea prin Credință
– Darul Ales al Cerului!
...Să nu pui sub obroc vreodată,
Lumina Adevărului!

În Platoșa Neprihănirii,
nevinovat precum un miel;
tu, fiule, să nu te sperii,
nici de cel rău, nici de tembel!

Urmează Luminata Cale,
cum să renaști drept și curat,
de vrei să fii cu Tatăl Nostru
la Sfânta Masă așezat!

„Căci m-am scârbit de fum și sânge,
ulei și vin nu mai doresc;
Dreptate, Milă și Smerire,
de-acum, acestea le voiesc!”.

A șaptea treaptă-i ÎNFRÂNAREA;
e renunțarea jertfa ta;
e stăpânirea și puterea,
voința și reținerea!

Poți să ucizi un leu în luptă;
zeci de cetăți poți cuceri;
dar, cel mai „tare” e, acela
ce singur se va stăpâni!

Începe dar, cu stăpânirea
celui mai „harnic” mădular
ce-atât de des stârnit-a răul
iar binele atât de rar...

Săgeată otrăvită-i limba,
când poți ucide c-un cuvânt;
mai bine ține-ți „tolba”-nchisă,
decât s-arunci cu vorbe-n vânt!

Tu, nu mai judeca pe nimeni,
căci singur te vei condamna;
rabdă și taci; iară tăcerea,
într-un sfârșit te va salva!

Ne-apasă pământea fire,
asemeni gravitației;
câți vom ajunge la limanul
Oceanului Tentației

– gloria lumii, opulența,
orgolii, intrigii, lăcomii,
hoția, lenea sau risipa
în chefuri, droguri și curvii?

Nu-ți umple inima cu plumbul
acestor toate murdării,
căci într-o zi, fără-ndoială,
inima ți s-o cântări!

O, cât de mulți, ce trist ales-au,
de la buric în jos de-a fi...
E-atâta suferință-n lume
că nu știu cum putem zâmbi!

Renunță fără amânare,
„dacă pe toate le-ai păzit”,
la bani, la lume și la tine,
„de vrei să fi desăvârșit!”

Nu mai visa, piersica dulce
zâbind pe ramul altcuiva;
nu mai ofta după Regina
– floarea grădinii altuia...

Din ce nu e al tău, nimica,
sub nicio formă nu râvni;
„Căci vai și-amar de cel prin care
în lume răul va veni!”.

De vrei s-o rupi cu vechi năravuri,
tu „taie nodul” dintr-o dat’,
precum Apostolii pe Domnul
lăsat-au tot când l-au urmat!

E „piatra încercării tale”!
Iubirii, tu, ce poți a-i da?
– Doar sacrificiul renunțării!
...E a voinței probă grea!

Ridică-ți fruntea din cenușă,
de mâine-ncepe-o nouă zi;
nu accepta nicicum, copile,
al murdăriei rob să fii!

Fii tu, acel ce va alege
și singur răul va-nfrunta;
în bătălia cea mai mare,
cu tine, împotriva ta!

ATENȚIA, încă o treaptă,
deloc ușoară de urcat;
e chibzuința, prevederea,
de asta minte ni s-a dat!

Să-nveți din tot ce se întâmplă,
din ce în ce mai bun să fii,
observă și analizează,
adună și nu risipi!

Să ai, în toate, o rezervă!
Fii preventiv și cumpătat,
îndepărtează mai-nainte
orice te-ar duce spre păcat!

De ești prudent în orice clipă,
de multe rele vei scăpa;
chiar de-ai umbla prin întuneric,
Atenția, te-o lumina!

Deschide bine ochii minții,
fii un tăcut cercetător,
ca jocul lumii pricepându-l
să poți să fii învingător!

Deci, folosește-ți rațiunea
– aceasta-i arma cea mai grea;
iar când îți vei afla menirea,
să lupți pentru-mplinirea sa!

Roagă-te dar, să-ți dea Iubirea,
puterea de a construi
cu cea mai sfântă-nțelepciune
– Înțelepciunea Inimii!

A noua treaptă e RĂBDAREA
– dârzenia, perseverența,
acumularea, așteptarea,
tenacitatea, rezistența!

Cum apa șlefuește piatra,
Răbdarea Sfinților va ști,
că orice drum c-un pas începe
și tot c-un pas se va sfârși!

Ce bună „cheie” e Răbdarea
și câte „uși” a descuiat...
Treci Marea Vieții, cu Răbdarea,
ce-atâtea suflete-a salvat!

Se spune-adesea, nu degeaba,
că orice e prea mult nu-i bun;
o fi, nu zic, tot ce se poate...
Răbdarea însă, nicidecum!

Ce minunat „balsam”, Răbdarea
și câte „răni” a vindecat...
Fă-ți un plan lung de așteptare
și-apoi urmează-l, necurmat!

Să știi să-nduri sfidarea lumii;
să rabzi anume, spre Ceva;
povara faptei tale du-o,
dar fără să te plângi cuiva!

Rabdă ori mori, n-ai altă cale,
până ce soarta-ți va zâmbi!
Rabdă, cum Tatăl Nostru rabdă
încrezător în ai Săi fii!

Așteaptă-ncrezător Iubirea,
să tinzi continuu către Ea;
afla-vei astfel că tot una-s,
Răbdarea și Victoria!

CURAJUL e a zecea treaptă!
Cea mai înaltă și mai grea!
Cu tot ce e străin Iubirii,
Iubirea chiar, te va-ncerca!

Ridică-te, stai în picioare;
ia-ți arcul, scutul, fii bărbat!
Cei curajoși nu au hotare
nici timp prea mult de așteptat!

Curajul n-are multe vorbe,
el e tăria inimii!
Nu știe ce e „mic” sau „mare”,
El este doar „a vrea” și-„a fi”!

În foc se-aruncă sau în apă,
adesea fără socoti,
spre mâna slabă care strigă
și care altfel ar pieri!

E vulturul ce se avântă
în orbatoarele țării;
e mama ce-a călcat pe frică
cu frică, pentru-ai ei copii!

...O, Doamne, tare-mi este frică!
Un iepure-s și nu un leu...
În inimă îmi curge frica
și Frica-i chiar numele meu!

De mine s-a ascuns Curajul;
nicicând nu cred că voi putea
să spun și eu, asemeni Ție,
o, Doamne, „Am învins lumea!”.

„Îndepărtează de la Mine,
de-i cu putință-acest pahar;
dar Voia Ta să se-mplinească
și nu al meu cuvânt amar!”.

– De cine, omule, ți-e frică?
Poate de umbra vre-unui gând!
Tu porți în inimă Lumina
și al Iubirii Cântec Sfânt!

Dormind, vrei să câștigi Iubirea?
Înalță steagul, treci în rând;
de n-ai curaj, să ai rușine,
iar pofta vine și mâncând!

Nu poți scăpa de ce ți-e frică!
Numai luptând, vei alunga,
Orgoliul, Teama, Îndoiala;
dușmanii din inima ta!

Unde-i voință e și Cale!
Fii hotărât și chibzuit,
alege bine arma luptei,
locul și timpul potrivit!

Fii sigur, nu ți se va pune,
mai mult decât poți tu, la greu...
Învinge-te pe tine însuși,
fii Iepure - Suflet de leu!

În Platoșa Neprihănirii,
cu Adevărul înarmat,
te-o apăra Coiful Speranței
și-al Credinței Scut argintat!

Cum din Speranță și Credință
Curajul puterea și-a luat,
învață asta de la David
ce birui pe Goliat!

Tu roagă-te numai, Iubirii,
să-ți dea curaj, atât, un bob;
nu fi al murdăriei frate
și-al întunericului rob!

Să poți privi în ochi Iubirea,
nu lua cămașa lașului;
din rădăcină smulge teama
cu Cleștele Curajului,

ca nu cumva să plângi ca Petru
după Iubirea ce-a trădat
și pân' să cânte-ntâi cocoșul
și tu să te fi lepădat...

De-acum, e Da ori Ba, atâta;
dar Azi, e doar de câștigat,
când Cel ce stă în fruntea luptei
e al Iubirii Împărat!

Căci iată, ești în bătălie,
te lupți deja cu viața ta...
E lupta cea mai grea din toate
și înapoi nu ai cum da!

Sus inima, nu-i altă cale;
de-acuma, lasă-te purtat
de Calul alb al cutezanței,
spre biruință avântat!

E al Iubirii Fiu, Curajul,
născut sub a Credinței Stea!
Croiește-ți Cale spre Iubire,
spre Stânca de salvare-a ta!

Deci: „Îndrăzniți, învingeți lumea!”
și ce ni-i scris, 'om mai vedea;
spre tot ce e dușman Iubirii,
să strălucească spada ta!

Dar iată-ne de-acum, aproape;
SPERANȚA-ncepe a-ncolți;
a unsprezecea treaptă încă,
ne cheamă spre a o sui!

Speranța și apoi Credința,
acestea doar ne-au mai rămas...
De n-ar fi fost însă Speranța,
n-am fi făcut măcar un pas!

Un ghiocel pe tâmpla iernii,
când pietrele de ger se frâng...
– Nu-i primăvară cu o floare,
dar într-o floare cântă-un crâng!

...A sufletului primăvară,
Speranță, ai Credinței zori;
privighetori sub clar de Lună,
parfumul lacrimii din flori!

Speranța, Ea ne-a dat puterea
către Iubire a urca
și cât ne-o îndemna Speranța,
nu ne-o pieri încrederea!

De n-ar fi fost Sfânta Speranță,
nicicând nu ne-am fi smuls din glod
și ne-ar fi fost, întreaga viață,
al visurilor eșafod!

Ce caldă, blândă mângâiere,
ce șoaptă dulce, cânt divin;
doar nu întâmplător, Speranța,
are un nume feminin!

Speranța, numai o scânteie
din Rugul ce ne-o lumina!
...Când vor cânta cocoșii nopții,
Speranța pleacă ultima!

CREDIȚA și COMUNIUNEA
sunt pragul cel de mai presus;
Încrederea și-Mpărtășirea
până pe Culme ne-au condus!

Credința și Comuniunea,
Calea cea Dreaptă din străbuni;
Grădina Sfântă-n care pașnic
Iubirea prins-a rădăcini!

Credința și Comuniunea,
Crucea Iubirii - Semnul Sfânt,
Pâinea și Vinul, Noua Lege
înlănțuind Cer și Pământ!

Credința e :Neprihănire,
Curaj, Atenție, Răbdare,
Dreptate, Milă și Smerire;
Căință, Blândețe, Iertare,

Speranță încă, și-Nfrânare!
...Sunt Pietrele ce-or înălța
Altarul cel veșnic Iubirii
– Edenul din inima ta!

Comuniunea, e chiar jertfa
ce-i mistuită pe Altar
de a Credinței necurmată
lumină, flacără și jar!

Credința-i Sfeșnicul de aur
plin cu uleiul strecurat;
Comuniunea e Lumina
ce negura a-mprăștiat!

Credința e prietenia
până la ultimul hotar;
Comuniunea e unirea
din fața Sfântului Altar!

Credința e convingerea
că poți războiul câștiga;
Comuniunea-i conștiința
că-n luptă ai intrat deja!

...Dar dacă toate-s din orgoliu,
efort zadarnic, ce păcat,
nu vei urca această treaptă,
rămâi cu plata ce ți-ai luat!

Iubirea-i Lege și-ascultare;
dar în Împărăția Sa,
de nu ești Parte cu Iubirea
cu nici un preț nu vei intra!

Și-o să mă-ntrebi: Dar cine poate,
atunci, pe Culme-a mai sui?...
Chiar tu! Prin post și rugăciune,
aripi de înger vei primi!

Găsește-ți Calea spre Iubire;
căci e o Cale doar a ta,
cu trepte-anume cântărite,
ca sigur tu să poți urca!

Deci, caută întâi spre tine;
află ce ești, ce poți, ce vrei,
care e „datul” vieții tale;
să vezi pe care Drum s-o iei!

Tu ia ce-i bun din toate cele,
fără-a-ți trăda Credința ta;
fi tolerant, dar cu măsură;
însă din hoit, miere, nu lua!

Să ai încredere-n Iubire
și ce-i al tău o să primești!
Cum nu e munte fără vale,
nici răul chiar, să nu-l urăști!

Dar dacă aflu că pornirea
îți e spre rău, nu ezita,
alege Calea care urcă!
...Aceasta-i încercarea ta!

N-avem cu toți aceeași Cale,
asta „de Sus” s-a hotărât;
cu cât efortul tău mai mare-i,
cu-atât vei fi mai mult iubit!

„Jugul Iubirii” nu-i povară;
absurzi, Iubirea nu ne vrea!
Dreptatea, Mila și Smerirea,
să fie închinarea ta!

Degeaba închinări și posturi
și nici un bine nimănui...
Cu timp și fără timp fă bine,
Iubire fără faptă nu-i!

Nu siluri și masochisme,
ci înfrânare de la rău;
fii natural, firesc și logic,
așa să fie postul tău!

Păzește-ți trupul, matcă sfântă
– nu-i greu deloc să înțelegi –
la fel ca sufletul și mintea,
Domnul le vrea pe toate-ntregi!

În haina asta-caldă, vie–
fi-vom odată judecați;
ca să-nțelegem cât mai bine
dac-am trăit sau nu curați!

Căci trupul ce ne poartă-n lume,
nu e o ladă de gunoi!...
Cum, sufletul, curat să-ți fie,
în „straie” pline de noroi?

Da, Templul Duhului ni-i trupul
și cel care-L va năruși,
neîmplinind a sa menire,
nu va scăpa fără-a plăti!

Cumplit râvnesc limanul cărnii,
mulțimi de spirite pustii
– suspensii încă, fără nume,
între a fi și a nu fi!

Tot ce avem e din Iubire
și doar Iubirii îl vom da;
iar de-om cădea în bătălie,
abia atunci vom câștiga!

...O clipă numai, de uitare,
atât, cât umbra unui vis;
Un Punct... iar frază de la capăt
și... ne-am trezit în Paradis!

O, câtă Pace și Lumină;
aș vrea să strig, să joc, să plâng;
o mângâiere nevisată,
un zâmbet nesfârșit de blând...

Ce ușurare nesperată;
precum un fluture de-azur,
respir Lumina, Libertatea;
extaz înalt, senin și pur!

O feerie infinită,
din fluturi mii – strălucitori,
roind pe pajiști înverzite
cu pomi de toate roditori;

o adiere-nmiresmată;
izvoare, răcorind grădini
cu flori de vis multicolore
pline de harnice albini...

Închină marea și văzduhul,
Luminii-n limpezimea Sa,
un Imn etern de adorare:
Glorie! Slavă! Osana!

Sub Curcubeul Nemuririi,
se-nalță Pomul Vieții, Sfânt;
Lumina, Viața și Iubirea,
în El, Un Singur Suflet sunt!

S-au șters durerea și suspinul
– un vis ciudat, de mult uitat –
Iubirea, Viața și Lumina,
de astăzi ne-au încununat!

Copii Păcii și-ai Luminii,
la Poala Muntelui cel Sfânt,
primesc Împărăția Slavei,
sub un nou Cer, pe-un nou Pământ!

În pragul Porților de aur,
zâmbind, Iubirea ne-aștepta;
ne-o învăța ce-i Veșnicia
și ce e de făcut cu Ea!

...Vom fi Semințe de Lumină,
spre alte stele vom zbura;
în Universuri fără nume,
Haina Iubirii vom purta!

...Dar nu uita, că din orgoliu,
la Ceruri, nicicum n-ai să sui...
Iubire doar, pentru Iubire;
altă măsură, sigur, nu-i!

Radu Gorj
23 iunie 2009

SCÂNTEIOARE

- * Se poate și fără a spera;
dar încotro ne-om îndrepta?
- * Răbdarea, aduce Salvarea!
- * Acesta-i Punctul de pe „I”:
A fi, înseamnă a iubi!
- * De infinit ce pot să spun?
E o bășică de săpun!...
Stă infinitu-n mintea mea,
tot ce-i afară-i și în ea;
dar pentru lumea asta, da,
grea bătălie se va da!
- * A ști, înseamnă a muri;
iar a muri, a deveni;
dar ce anume, nu vom ști!
- * Bagajul tău la despărțire?...
...Cu ce-ți vei umple inima!
Faptele, gândurile tale
și vorbele, te vor urma!...
- * E-un ban de aur orice zi!
Dar tu în ce-l vei investi?
Comoara-ntreagă-a vieții tale
cum oare-o vei chivernisi?
- * Încet, încet, devii ușor;
renunți la toate, dor cu dor;
reduci, simplifici, tai și scazi;
înveți să taci, să uiți, să rabzi;
devine lumea praf în vânt;
viața, roman într-un cuvânt;
iubirea, pauză-ntr-un cânt;
iar tu, sub semnul mirării, un punct...

* Dacă există flori și găze,
virusi, microbi, furnici țânțari,
urzici, cucută, pălămidă,
rechini, hiene și măgari;
când sunt de toate-n hăul veșnic,
fără de număr, chiar și eu;
cum să nu fie Cel Ce Este,
Atotfînța–Dumnezeu!

* Totul curge,dar la vale
și nicicum nu-i altă cale...

* ZERO-i un intermediar
făr-un ban în buzunar;
el stă demn în casa sa
cât îl ține pătura,
nu produce altceva,
nici nu dă și nici nu ia!
UNU, Care e Ceva,
duce-a lumii Cruce grea
și se-nalță spre O Stea!
Dar aud de-altcineva,
care vrea numai să ia
și tot cere ce n-ar da,
deși ne-a mințit cândva!...
Acum, nu știi ce să zic
și-o să mă gândesc un pic;
dacă ZERO e nimic,
poate fi ceva mai mic,
MAI NIMIC DECÂT NIMIC?

* Nehotărârea, un pustiu,
ce se sfârșește prea târziu!...

* Fă ce ți s-a dat, dar bine;
nu umbla pe căi străine!

* Ce nu e scris, e numai vis!

De același autor, Colecția „Curcubeul” cuprinde broșurile:

1. TREPTELE IUBIRII
2. CALEA DREAPTĂ
3. ZECE LEGI
4. TREZEȘTE-TE!
5. ȘAPTE TAINE
6. UNDE-I?
7. ÎNTÂIA ZI

• **Toate poemele din colecția „CURCUBEUL” fac parte din volumul de versuri „E!”**

Supliment literar al revistei **MAGAZIN CRITIC**, nr. 56 (2), mai 2018.
ISSN 2360 – 3321 / ISSN–L 1842 – 8541.
Ediție îngrijită de profesor Cioabă Ionel